

HOOFDSTUK EÉN

HET VLIEGENDE PAARD

Fionn Boyle wist twee dingen zeker:
Eén: hij had een enorme hoeveelheid oeroude, zinderende magie in zich die elk moment tot uitbarsting kon komen.

Twee: hij had geen flauw idee hoe hij die magie moest beheersen.

Hij was opnieuw naar Cowan's Lake gegaan, hopen op een wonder. Nu boog hij zich op zijn knieën over het ijskoude water, terwijl raven manisch krassend door de lucht vlogen.

‘Volgens mij lachen ze me uit.’

‘Uitslovers,’ momperde Shelby, die dreigend naar boven staarde. ‘Ze proberen je gewoon af te leiden.’

Fionn strekte zijn vingers en probeerde een sprankje magie op te roepen. Onder het dunne laagje ijs zwiepte één regenboogforel met zijn staart om hem te begroeten. Hij werd vandaag niet verwelkomd door visioenen van Stormwachters uit het verleden, alleen door zijn eigen chagrijnige spiegelbeeld.

‘Ik zei toch dat het een slecht idee was om naar het meer te gaan,’ zei Sam, die verderop tegen een rotsblok leunde. ‘Te veel gedoe voor een stel bevroren tenen als je het mij vraagt.’

‘Cowan’s Lake zit vol magie. Misschien helpt het.’ Shelby ging op haar hurken naast Fionn zitten. ‘Je moet rustig worden in je hoofd. Denk aan iets leuks. Puppy’s of zo.’ De ivoorwitte schelp om haar nek glinsterde in het ijzige water. ‘Of aan hand in hand slapende otters. Of aan een konijntje op een skateboard. O! Of aan een alpaca. Of...’

‘Een eiland dat helemaal uit pizza bestaat,’ zei Sam dromerig. ‘En dat alle bomen dan pepperoni zijn.’

Shelby rolde met haar ogen. ‘Sa-ham! Fionn *moet* een manier vinden om zijn magie te laten werken.’

Fionn zuchtte. Hij had al een eindeloze stroom aan gedachten afgewerkt: gedachten waar hij blij van werd, of juist verdrietig, gedachten waar hij om moest lachen en andere die hem wanhopig maakten. Hij probeerde nog steeds de juiste emotie te vinden, de sleutel om zijn magie weer mee te bevrijden. Net als toen in de baai van Hughie Rua.

Hij stopte zijn handen in zijn zakken en zijn vingers streken langs de smaragd van Dagda. Die nam hij tegenwoordig overal mee naartoe, in de hoop dat die misschien een soort van geluk bracht. Vandaag straalde de steen een zachte gloed uit. ‘Misschien ontwaakt mijn magie pas als een van jullie in levensgevaar is.’

Sam wierp een blik op Shelby. ‘Heb jij zin om ondersteboven aan een rotswand te bungelen?’

Ze keek hem strak aan. ‘Heb jij zin om een stukje met de Merrows te gaan zwemmen?’

‘Nee, dank je. Ik eet nog liever mijn veters op.’

‘Ze zouden je niet *echt* pijn doen,’ plaagde ze. ‘Ze luisteren naar mij, weet je nog?’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’ antwoordde Sam droog. ‘Je hebt altijd die *enorme* schelp om je nek hangen, wat trouwens echt een modernisdad is.’

Fionn zag de eenzame regenboogforel naar de bodem van het meer zakken. Met zijn moed gebeurde hetzelfde. Het was nu tien dagen geleden dat zijn opa onder het noorderlicht was verdwenen om nooit meer terug te komen. Tien dagen geleden dat Morrigan uit haar graf onder de Zeegrot was opgestaan en bijna Fionns ziel had verslonden. Nu zaten ze gevangen op het eiland, met weinig hoop op verlossing, terwijl Morrigan elk moment kon aanvallen.

De winter spookte rond op het eiland. Kerstmis was met weinig feestelijkheden voorbijgegaan en het nieuwe jaar glipte stilletjes door hun vingers. Het hele eiland had gezamenlijk geprobeerd om het laatste advies van Fionns opa op te volgen en hun eigen tovenaars te laten opstaan – iemand die sterk genoeg was om Morrigan te verslaan. Maar tot nu toe had de zoektocht naar Dagda’s graf niets opgeleverd.

En daar kwam nog bij dat ze Rose nergens konden vinden, de vreemde oude vrouw die volgens Malachy Boyle de

enige op het eiland was die hen kon helpen. Niemand wist waar ze woonde en ze was al meer dan een week niet meer in het dorp geweest. Ze bleek net zo ongrijpbaar als Fionns magie.

‘Ik *ben* niet jaloers,’ hoorde hij Sam zeggen, maar het klonk niet erg overtuigend. ‘Ik eet mijn vis gewoon graag gefrituurd met friet erbij.’

‘Het zijn geen vissen! Hou toch op met die stomme grappen over dat je ze op wilt eten!’

‘Wat wou Lír eraan doen? Komt ze straks door het afvoerputje omhoog als ik in bad lig?’

Shelby sloeg haar armen over elkaar. ‘Lír vormt momenteel onze enige bescherming. Ik denk niet dat ze tijd heeft om zichzelf zo’n traumatische ervaring aan te doen.’

Fionn wilde het meer net de rug toekeren toen er iets wits over het water zweefde dat zijn aandacht trok.

‘Jongens!’ stootte hij uit.

De weerspiegeling had vleugels. Die waren zo breed dat de vorm in eerste instantie op een vliegtuig leek. Maar het vloog veel te laag en de vleugels *bewogen*. Toen kwamen de benen – vier in totaal. En manen.

‘Dat is Enbarr!’ brulde Shelby in Fionns oor. Ze sprong op en neer alsof ze in brand stond. ‘Hij is er! Hij komt ons redden! Ik wist wel dat hij zou komen! Ik *wist* het!’

Dagda’s gevleugelde paard leek uit een onmogelijke droom te zijn verschenen en scheerde nu hoog boven hen. Zijn huid had de zilverwitte kleur van een fel schitterende

ster en zijn staart glinsterde in de winterzon. Hij gleed langs de hemel en zijn reusachtige vleugels sloegen grijze plukjes wolk uit elkaar, zodat Fionn een glimp opving van de blauwe lucht erachter.

Enbarr – voor gevaren waar we niet aan kunnen ontsnappen.

Fionns magie laaide vanuit het niets op en liet een vertrouwde hitte door zijn aderen stromen.

Daar ben je.

De wind wakkerde aan. Het ijs op het meer scheurde met een langgerekt gekraaaaaak. Het oppervlak spatte uiteen in een explosie van kleur door alle regenboogforellen die omhoogzwommen om een kijkje te nemen.

Fionn klom op het rotsblok en zwaaide met zijn armen boven zijn hoofd. 'Enbarr, hier!'

Sam en Shelby sprongen op en neer en schreeuwden de longen uit hun lijf.

Het gevleugelde paard leek hen niet te horen. Steeds hoger ging hij, met krachtige vleugels die door de kolkende wolken striemden.

'Hij gaat weg!' riep Sam.

Fionn liet zich van het rotsblok glijden. 'Hij vliegt naar het noorden. Achter hem aan!'

Ze gingen er als een haas vandoor en Fionns magie blies een spoor door het gras terwijl ze in de richting van het bos holden. Hij maakte een handgebaar en de bomen bogen zich met knarsende takken naar achteren om de drie vrien-

den meer ruimte te geven. Al snel waren ze erdoorheen en ze renden hijgend verder. Ze sprongen over een klaterend beekje en stormden langs de boerderij van Tom Rowan. Schapen stoven mekkerend uit elkaar. De wind hapte naar de hoeven van de dieren, brak het hek doormidden en smiet rotsblokken aan de kant. Fionn en zijn vrienden zetten koers naar de heuvels.

Tegen de tijd dat ze de zilverkleurige hellingen beklommen hadden, waren ze buiten adem.

Enbarr vloog steeds verder bij hen vandaan. Als een komeet schoot hij door de wolken.

Fionns blijdschap ebde weg. In plaats daarvan raakte hij gefrustreerd en er kroop een kille angst door zijn aderen. De wind ging liggen. Zijn magie zwakte af.

‘Daar! Hij is net de rotsen over!’ hijgde Shelby. ‘Kom op, jongens. We zijn er bijna!’

Ze daverden de heuvel af en de noordelijke vlaktes van Arranmore lagen voor hen als een lappendeken van berijpt gras.

Even later ging Shelby steeds langzamer en kreeg Sam echt geen adem meer. Fionn had een pijnlijke steek in zijn zij. Zijn bloed was nog warm, maar de hitte was veranderd. Het leek minder op de donderende waterval van oeroude krachten en meer op het intense branden van spieren die het niet gewend waren om te rennen.

Verderop stak de vuurtoren wit glanzend uit de grond. Vlak daarachter prikte een stuk land dat de Arendsrots

heette als een kromme vinger de zee in. Fionn en zijn vrienden klommen over de knokkel. Waar een tijdje geleden nog bloemen in weilanden vol hoog gras hadden gebloeid en zeearenden hadden genesteld, was de grond nu kaal en gebarsten. Alsof je over een kerkhof liep, met als enige geluid het ijzige gefluit van een meedogenloze wind.

Eindelijk bleven ze staan.

Sam keek boos naar de wolken. ‘Ik ben op mijn goede schoenen door al die modderige weilanden geploegd en heb bijna een astma-aanval gekregen voor dat paard, en dan vliegt hij gewoon weg!’

Shelby liet haar schouders hangen. ‘Ik wilde Enbarr al zo lang een keer zien.’

‘Misschien heeft hij *ons* niet gezien,’ zei Fionn, die langzaam naar de rand van de rotsen liep. ‘Of misschien was hij bang.’

Vanaf de plek waar hij stond zag Fionn de rokende puinhopen van wat ooit de Zwarte Rotsen waren geweest. Sinds anderhalve week bogen de beschadigde rotsformaties zich naar elkaar toe om een vulkaan van zwarte steen te vormen. Daar hield Morrigan zich nu schuil. Erboven cirkelden raven die met hun kraaloogjes naar het eiland spiedden.

‘De Zwarte Berg wordt groter,’ zei Fionn ongerust.

‘En de lucht wordt donkerder.’ Shelby trok hem mee. ‘Kom. We moeten hier niet zijn.’

‘De berg braakt ook dingen uit. Soms hoor ik hem

's nachts van alles omhoog rochelen.' Sam trok een vies gezicht. 'Al die as en rook waarschijnlijk.'

Ze liepen weg van de rand. Ineens kreeg Fionn het angst-aanjagende gevoel dat Morrigan hen in de gaten hield.

'Echt iets voor een oeroude, ondode tovenaars om totaal geen rekening te houden met de gevaren van luchtvervuiling,' ging Sam verder.

Fionn sloeg zijn armen om zijn bovenlichaam. De zeelucht was killer hier, en zonder zijn magie om hem te verwarmen liet de kou zijn botten rammelen. 'We moeten terug om de anderen te vertellen dat we Enbarr hebben gezien. Misschien betekent het iets.'

'Natuurlijk betekent het iets.' Shelby's beugel glinsterde terwijl ze hun allebei een arm gaf. 'Het is een teken van *hoop*.'

Haar woorden konden rekenen op minachtend gesnuif.

'De terugkeer van Enbarr is geen teken van hoop,' klonk een schorre stem achter hen. 'Het is een teken van de naderende ondergang. Kennen jullie de geschiedenis van je eigen eiland niet?'

In de deuropening van de vuurtoren stond een gestalte met een doek om het haar. De persoon hield het hoofd schuin en het gezicht ging schuil in de plooiën van een omslagdoek. Maar Fionn herkende die stem meteen. Het was Rose. De vrouw die zijn opa had geholpen in de jaren dat hij zijn huis niet uit kon. De vrouw die Fionn moest zoeken.

‘En het vierde geschenk, ontsproten aan rode luchten en woelige wind, was Dagda’s eigen dierbare Enbarr, een paard met vleugels,’ ging ze verder, alsof ze een oeroude tekst voordroeg. *‘Voor gevaren waar we niet aan kunnen ontsnappen.’*

Shelby slikte. ‘Dat was ik even vergeten.’

‘Oké, de ondergang, ook goed. Prima, geen probleem.’ Sam schuifelde met zijn voeten. ‘Hoeveel van onze vierhonderd eilandbewoners passen er op zijn rug, denkt u?’

‘De enige die hij dat waard acht,’ zei de oude vrouw vlak.

Fionn liep langzaam naar haar toe. ‘Rose? We zijn al meer dan een week naar u op zoek. Wat doet u helemaal hier?’

De vrouw schuifelde opzij bij wijze van antwoord. De deur van de vuurtoren zwaaide achter haar open. ‘Ik woon hier,’ zei ze, alsof dat heel logisch was. ‘Misschien moeten jullie even binnenkomen.’

Fionn, Shelby en Sam keken elkaar aan en liepen toen zonder iets te zeggen gearmd de vuurtoren in. De deur sloeg achter hen dicht: ze konden niet meer terug.